

Món quà ngọt ngào



Các bạn thân mến,

Tôi cứ tưởng lâu nay mình tu vững, tu giỏi, vậy mà khi biết có người nói về mình, có cái đúng nhưng rất nhiều cái không đúng sự thật. Chuyện thị phi ở đâu tự dưng mình phải gánh chịu, rồi tình trạng „tam sao thất bản“ làm cho tình huống nặng nề và hiểu lầm thêm.

Nhớ lời Sư Ông dạy, tôi gói con giận, buồn phiền thật kỹ, không nói, không phản ứng chi hết, ra công viên đi dạo một mình, kiếm một băng trống gần bờ hồ để yên lại, lắng lòng và cũng để nhớ lại những gì đã xảy ra, những gì mình đã nói, đã làm... với cảm giác không mấy thoải mái về tình bạn, về khung trời mà bấy lâu tôi luôn chắc mẽ là mình có một chỗ êm ái an toàn và nhiều niềm vui.

Tưởng được yên (cũng tưởng nữa rồi – nó hay lừa mình lắm!), một cô bé trạc chừng 10 tuổi, mang kính râm, chạy đến bên tôi hồn hển, nghiêng đầu nói: „Cô nhìn xem, Anne tìm được cái bông nè“. Trong tay bé, một bông hoa đã rụng rơi vài cánh, nhụy bông nhăn nhúm vì thiếu nước. Tôi hơi tức cười, con bé cũng dạn dĩ đấy, tôi trả lời suông: „vậy hả, vui hén!“ rồi đưa tay lên chào cô bé, có một chút mong cô bé chạy đi chơi chỗ khác để tôi được ngồi một mình tiếp, rồi lại đâm ra quạo với chính mình :“tưởng ra đây được yên! Ai dè....!“

Thay vì quay đi, cô bé sờ vào băng ghế tôi đang ngồi, rồi tỉnh bơ ngồi bên cạnh tôi, đưa cái bông lên mũi rồi reo lên sung sướng: „Các bạn ơi, cô giáo ơi! Cái bông Anne lượm có mùi thơm tuyệt quá. Nó phải là một bông hoa xinh đẹp lắm! Anne sẽ tặng cho cô giáo của Anne! Nhưng thôi Anne tặng cô nè, Anne sẽ tặng bông khác cho cô giáo, hôm nay Anne được cô giáo dẫn đi chơi, vui quá!“.

Cái bông mà Anne tặng tôi đang úa tàn, gần như khô héo, nó chẳng còn màu sắc đậm nét chi nữa , đỏ, vàng và cam trộn lẫn. Nhưng tôi vẫn gượng cười và nói lời cảm ơn vì có lẽ cô bé sẽ chẳng để tôi yên nếu tôi không chịu nhận, tôi đưa tay ra đón lấy cánh bông trong tay cô bé, nhưng thay vì đưa vào tay tôi, bé lại buông cái bông giữa khoảng không, cái bông héo chơi vơi rơi vào lòng tôi, bé cười vui vầy tay bỏ chạy về hướng có tiếng gọi của cô giáo bên bãi cỏ đối diện chỗ tôi ngồi cách nhau một khoảng lối đi rộng. Và ồ ! chính ngay lúc đó tôi mới nhận ra rằng Anne có vấn đề với đôi mắt hoặc bị mù. Tôi nói thêm lời cảm ơn lần nữa to

hơn, tôi nghe giọng mình run rẩy, một cái gì nghèn nghẹn trong cổ họng. Chắc Anne không nghe tiếng của tôi, tiếng cười của bé đã làm xao động tâm can tôi.

Tôi ngồi yên, đưa mắt tìm Anne nhỏ nhoi trong đám trẻ đang chơi đùa... rồi tự hỏi: „duyên có gì mà Anne biết tôi đang buồn, đang phiền muộn, đang nhìn đời bằng con mắt ưu phiền... mà tặng tôi cánh bông mà em cho là thơm tuyệt vời“ Có lẽ từ trong trái tim, bé luôn có một ánh sáng thật sự của một thiên thần và nó đã cho tôi thấy, tôi mới chính là kẻ khiếm thị, tật nguyên. Mọi đau buồn giận dữ thất vọng là ở trong chính bản thân tôi mà ra, người ta nói gì thì nói, mình không có làm thì trước sau gì thân hạ cũng rõ, chẳng cần phải phân bua hay biện minh gì cả. Suy xét cho kỹ, nếu thật sự có lỗi thì đi xin lỗi. Sự thành thật là cách ứng xử tốt nhất. Không nên ôm một đồng đá vụn vặt, to nhỏ mà đặt vào trong lòng cho nặng nề cả thân và tâm. Và trong tất cả mọi khổ sở tự mình tạo ra đó tôi đã làm cho mình trở thành kẻ khiếm thị hay mù lòa. Tôi hứa với chính mình, phải nhìn thế giới này bằng vẻ đẹp đích thực của nó và trân trọng mỗi phút giây trong đời. Bất chợt tôi đưa đoá hoa héo lên mũi và tận hưởng mùi hương ngọt ngào của Anne, một đoá hồng tươi thắm tinh khiết trong cuộc đời.

Một cô bé khiếm thị mà vẫn sống tốt và làm được nhiều điều vui cho mọi người, cho nên tôi sẽ không gục ngã vì những chuyện thị phi lặt vặt không đâu. Cuộc sống đầy màu sắc, ưu phiền, bất như ý là màu nổi bật trong bức tranh để ta nhận ra và học hỏi thêm trên hành trình của mình. Vui buồn, như ý hay bất như ý đều không thể nào tách ra được, nó như hai mặt của một bàn tay. Và một khi ta có được hơi thở chánh niệm thì ta sẽ làm chủ được mình, thì lúc đó, vui buồn, hạnh phúc hay khổ đau là do chính ta chọn lựa. Tôi ngược mặt lên trời để nhận những nụ hôn của trời xanh, mây trắng đang có mặt cho mọi loài.

Cám ơn bé Anne đã tặng tôi một món quà hết sức là ngọt ngào từ trái tim không biên giới. Hy vọng một hôm nào đó tôi sẽ được gặp lại bé. Chúc bé luôn bình an.

Hiên trúc – Cuối hè 2020

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

